

give Althingets Optraeden den Råd, Sifferhed og Fasthed, der efter det Anførte maa fordras, naar der indrømmes Thinget en besluttende Myndighed i alle Landets særlige Anliggender og navnlig med Hensyn til Landets Finants. Et saadant mere konservativt Element kan tænkes indbragt i Althinget enten ved Bibeholdelsen af de hidtidige Kongevalg eller ved at forene Retten og Forpligtelsen til at tage Sæde i Althinget med de vigtigste af Landets Embeder, saaledes som dette var bragt i Forslag af Mindretallet i det af Forsamlingen i Reykjavik 1851 nedsatte Udvalg. Den sidste Fremgangsmaade synes at burde gives Fortrinet, fordi herved ikke blot Landets bedste Kræfter kunne antages at blive sikrede Thinget, men dette ogsaa ved i sin Midte at have de høieste administrative Embedsmænd i Landet med største Lethed vil kunne erholde alle de Oplysninger om Administrationens forskjellige Grene, som det ved de enkelte Sagers Forhandling og Afgjørelse kan være Thinget af Bigtighed at erholde. Endelig turde det under en saadan forandret Ordning af Islands Forvaltningsforhold, som det er paatænkt at gennemføre samtidig med Forfatningslovens Ikrafttræden, og som nærmere omhandles nedenfor i Bemærkningerne ad Udkastets § 7, fra Althingets Synspunkt aabenbart være langt mere hensigtsmæssigt, om de faste Sæder, som det ansees fornødent at oprette i Thinget, bestaa- dig bestaa af Embedsmænd, som ifølge deres Stilling have det bedste Overblik over hele Administrationens Gang og tillige Lethed til at udøve en ikke ringe Indflydelse paa denne, end om disse Pladser i Althinget skulde besættes ved nye Kongevalg, hver Gang Althingsvalg foregaae.

Det samme Hensyn i Forbindelse med den Omstændighed, at Landets Indtægter for en væsentlig Deel ville bestaae af det aarlige Tillæg, som den danske Statskasse tænkes fremtidig at skulle yde til Island i Genhold til Tilfagnet i den allerhøieste Beskjendtgjørelse af 31te Marts 1867, hvorefter Udkastets Straftæden som Lov gjøres afhængig af de islandske Finantsers Adskillelse fra Kongeriget paa de sammesteds nævnte Betingelser — gjør det nødvendigt, at Landets ordinære aarlige Ind-

tægter og Udgifter bestemmes i et Normalbudget. Da dette bliver at fastsætte ved Lov, og ingen andre Udgifter tilstedes end de, som have Hjemmel enten i Normalbudgettet eller de Tillægsbevillingslove, som for hvert enkelt Tilfælde blive at samtykke af Althinget, er herved ikke gjort nogen virkelig Indskrænkning i den fuldstændige Skattebevillingsret, som det er Kongens Hensigt at skænke Althinget i alle Islands særlige Anliggender.

Althingets ordinære Sammenkomster ere i Lovudkastet fastsatte at skulle finde Sted hvert 3die Aar, og er man ledet til at foreslaae en saadan Bestemmelse af Hensyn til det Uvilkelige i at indskrænke Althingsomkostningerne saameget som muligt og tillige saameget som muligt at lette den Byrde, som Althingsædet medfører for mange af Thingets Medlemmer, navnlig for dem, som ere bosatte i de længere bortliggende Dele af Landet, og som i de Aar, hvori Althing holdes, nødes til at være borte fra deres Hjem næsten hele den Aarstid, da det er vanskeligt i Hjemmet at undvære alle de Arbeidskræfter, der kunne tilveiebringes. Derimod er den ordinære Samlingstid for Althinget fastsat til 6 Uger, istedetfor som nu til en Maaned, og Thingets ordinære Arbeidstid saaledes ligesaa stor, som den for Dieblisset er. Det er nærmest ogsaa Hensynet til Omkostningernes størst mulige Begrænsning, som har motiveret Lovudkastets Bestemmelse om Antallet af Althingets folkeaarne Medlemmer, og fortjener det i saa Henseende udtrykkelig at fremhæves, at Althingsomkostningerne selv med de Indskrænkninger, der ere en Følge af Lovudkastets her omhandlede Bestemmelser, dog ville beløbe henimod 4,000 Rbd. aarlig, hvad der efter islandske Forhold maa ansees for en meget betydelig og for Skatteyderne temmelig trykkende Udgift, medens Omkostningerne ved toaarige Sammenkomster og med et efter Valgloven af 28de September 1849 forøget Antal af Althingsmænd vilde løbe op til 8 à 9,000 Rbd. aarlig.

Et andet Spørgsmaal, som ved Indførelsen af en konstitutionel Forfatning i Island holder en væsentlig Betydning, er Spørgsmaalet om Ministeransvarligheden